Година I. Варна, 4 Декемврий 1896 год. г. Щ. К. Пат.

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ" ще излиза единъ пжть въ седмицата: Сръда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума. на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна,

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Божилъ Райновъ.

ЦЕНТРАЛНАТА АПТЕКА на Петръ Апостолидисъ, въ гр. Варна, търси единъ помощникъ аптекаръ, съ мѣсечна заплата 100—120 лева.

Прѣдпочита се тоя, който владѣе и турски езикъ.

Никола Д. Драгулевъ

извѣстява на приятелитѣ и познайницитѣ си, че, по обичай, на именния си день — 6-й Декемврий — нѣма да приема посѣщения.

Колю Луковъ нѣма да приема на именний си день — 6-й Декемврий.

Никола Табаковъ

извѣстява, че нѣма да приема посѣщения на именния си день — 6-й Декемврий.

„Изборитѣ за Народното Събрание въ България сж извършени и свършени блѣскаво въ полза на това правителство, което уничтожи (разви? р) Стамбул. режимъ, сближи се (отстрани? р.) съ Руссия, помири се съ църквата (кога се кара? р.), направи бждущия(?) тронъ въ България православенъ и изпълни всичко (?) безъ *насилие*, безъ *вражда, спокойно* и *систематично* (к. н.)

Рус. вѣстникъ „*Свѣтъ*".

Нашитѣ братушки сж чудни хора! Тѣ ржкоплѣщатъ на станжлитѣ на 17 минжлий полицейски избори. И тѣ, както нашитѣ управници, се радватъ, че никой отъ водителитѣ на опозицията не билъ избранъ. Не имъ е жалко даже за своитѣ многогодишни храненици на чело съ стария Д. Цанковъ, ами ги отхвърлятъ и подаряватъ на западняцитѣ(?). Едноврѣменния „австрийский ставленикъ", който размиряваше България, сега прояви тактъ, справедливость и, заедно съ първия **си** министръ Стоиловъ, въдвори миръ и тишина въ страната! Нъ най-важното е, че съ сегашнитѣ избори Руссия се успокоява *за добрия и трайния ходъ (?)* на работитѣ въ родствената ней България. Каква подигравка съ правата на българскитѣ граждани отъ страна на нашитѣ освободители? И ние мислимъ, че искренно се помирихме съ Руссия, възъ основа на взаимно братско довѣрие и на бждще мирно развитие! У насъ и самитѣ властвующи признаватъ, че изборитѣ станжхж тъй, *както до сега,* т. е. употрѣбили сж се сжщитѣ насилия, фалшификации, измами и др. въ най-чистъ видъ, както до сега, разбира се, безъ да исключимъ и Стамбуловитѣ избори, за които руската пресса оплакваше българския народъ, *че стене подъ гнета на тирана палочникъ.* Нѣщо повече, руското правителство си позволяваше съ нота да се застжпва ужъ за доброто на България и протестираше, както е знайно, и противъ гласувнанитѣ въ Камарата заеми. Защо сега удобрява и хвали тия, тъй нарѣчени за смѣхъ и подигравка, „свободни и народни" избори и негласнитѣ „заеми"? Питаме, ако тия избори бѣхж извършени не отъ Стоилова и С-іе, а отъ единъ Радославовъ, или Цанковъ, или Каравеловъ, или Грековъ, или изобщо отъ хора, които не сж ангажирани спрямо неж за *нѣкакви си дѣла,* щѣше ли Русския печатъ да хвали и удобрява системата на изборитѣ и да клѣвети опозицията, че испращала телеграмми по вънкашния печатъ, съ които да заблуждава общественото мнѣние за несполуката си? Ние сме напълно убѣдени, че щѣхме да имаме въ 24 часа нѣколко ноти и кюмюникета за узурпирание правата на гражданитѣ. Какъвъ моралъ! Какво забравяние на прѣживѣлитѣ и прѣсни още въ памятьта ни исторически факти! Какво незачитание на благодарнитѣ и признателнитѣ чувства на българския народъ отъ страна на Освободителя! Какъ може да си обясним тия отношения на Руссия, ако не, да дойдемъ до печалното за всѣки българинъ заключение, че русското влияние въ България гледа само да ни *умаломощи* морално и материално, та да неможемъ ние самостоятелно да се развиваме като народъ съ свои идеали? Нѣма да сбъркаме даже, ако искажемъ съжаление, за гдѣто Стамбуловъ не послуша Татищева, за да бжде самоуплюванието още тогава, когато „палочника" стоеше начело на управлението. Но да ли ще се спржтъ и ограничатъ русскитѣ намѣрения само съ моралната подръжка на днешното правителство? Ние се съмнѣваме, защото нейното силно настояване да се възвърнатъ и зачислятъ въ войската емигрантитѣ и нотитѣ, размѣнени по тоя въпросъ, отъ една страна, а отъ друга възбуждението въпросътъ за схизмата и поведението ѝ въ Турция спрямо християнитѣ, — доказватъ, че тя и при кръщение и при помирение нѣма да се прости съ своята традиционна политика спрямо българитѣ и че срѣдствата за неж сж безразлично еднакви, стига само да наложи съсипателното си влияние у насъ: туй което неможа да постигне съ разни каулбарсовци, наботковци, шпионства, комплоти и др., иска да постигне съ кръщения, мними помирения и чрѣзъ разни австрийски „ставленици". Историята на тжзи мрачна епоха е много дълга. Тя сега иска да се повтори само по другъ ипокритски начинъ.

Ето защо русската пресса плете вѣнци хваления на днешнитѣ наши управници и защо нашитѣ правителственни органи, редактирани отъ безхарактерни подкупници, прѣпечатватъ на първо мѣсто русскитѣ статии по изборитѣ. Не имъ завиждаме!

Пъкленни планове!

Единъ отъ важнитѣ стълпове на Народната партия, който пристигнж тия дни отъ София, възмутенъ отъ това, що видѣлъ и чулъ въ столицата отъ устата на голѣмцитѣ, расказва, че положението на държавнитѣ и обществеиитѣ ни работи сега е много по заплетено, отъ колкото въ миналия режимъ; че Князь и правителство сж паднжли въ единъ водовъртежъ, който не се знае на кждѣ ще ги повлече, и че правителственнитѣ русофили тъкмели пакъ сега да нанесжтъ една такава побѣда, която да потъмни всички ония на Министръ Стоиловъ и да оправдажтъ своитѣ ангажменти спрямо Руссия съ „дѣла". Говорило се упорно, казва нашия събесѣдникъ, почти между по-първитѣ русофили въ столицата за едно възможно блиско абдикирание на княза Фердинанда за въ полза на сина си Бориса, Князъ Търновски, съ едно регенство: Климентъ, Григория (владицитѣ) и Начевичъ. Това щѣло да се оперира по слѣдующия начинъ: ще впишжтъ въ бюджета увеличение на цивилната листа съ $^1/_2$ милионъ лева и ще искатъ да измѣнжтъ конституцията, за да прѣдоставжтъ на княза право да назначава за напрѣдъ най-малко половината прѣдставители. По тоя начинъ щѣло да се прѣдизвика всеобщо негодувание отъ страна на гражданитѣ и Руссия неможела да остане хладнокръвна да се ненамѣси въ работитѣ ни, когато въпросътъ се свежда къмъ нови палочники. Тогава единственното срѣдство да се избѣгнжтъ всякакви вълнения щѣло да бжде да посъвѣтватъ княза да се оттегли отъ прѣстола. Пжтуванието на Начевича задграница въ прѣдвечерието на изборитѣ и срѣщанието му тайно съ емигрантина Бендеревъ на една Ромжнска станция е било тѣсно свързано съ тия пъкленни планове на руссофилствующитѣ консерватори. Първата жертва за това е генералъ Петровъ — остава сега да видимъ понататъшната развѣска на тая трагикомедия, която ще се изиграе отъ „истинскитѣ" прѣдставители на консултираната народна воля. Играта е много опасна, ние сме изложени на нови сътресения и бѣдствия и, при всичко, че сме онеправданитѣ и прѣслѣдвани съ години отъ всички Княж. правителства, пакъ имаме гражданската доблесть да поканимъ народа зорко да бди върху дѣйствията на тия негови натрапници, които искатъ да располагатъ съ сждбинитѣ му по кефа си. Частно за князъ Фердинанда ще кажемъ, че пжтя по който вървя и върви не може да го изведе на друго мѣсто, освѣнъ да испадне въ положението на Кралъ Милана, което и самъ може да желае. Нашитѣ държавни мжже въ опозиция и всѣки българинъ трѣбва сериозно да се позамислжтъ върху тия пъкленни кроежи на повилнѣлитѣ за власть руссофилствующи правителственни партизани, девизътъ на които е: "подиръ насъ, ако ще би и потопъ да стане". Ние прѣдаваме тоя слухъ подъ резерва, но сме дълбоко убѣдени, че консерваторитѣ сж въ състояние да вършатъ такива прѣвратъ, който, по нашето мнѣние, сж неминуемъ резултатъ отъ стеченето на работитѣ до сега. Каквото и да стане най подиръ, ние мислимъ, народа съ хладнокръвие ще посрѣщне единъ такъвъ прѣвратъ, защото той вече е обръгналъ на държавни прѣврати. Едно се боимъ само, да не би да се роди втори Стамбуловъ и да подпаднемъ подъ едно деморализирующе влияние отъ вжтрѣ и отъ вънъ, което да тури край на нашето политическо сжществуване. Въ всѣки случай ний не се стрѣскаме отъ прѣдстоящето събитие, понеже кой каквото посѣе, таково и ще пожъне и защото то е естественъ резултатъ на истинското консултирание **народната** воля.

...ТА КАМАРА.

...щава джелатитѣ!!

...брой 19).

...нъ, станжлъ Министра на Въ... дѣла на Франция г. Аното и държалъ следующата рѣчь: „Не може да се намѣри човѣкъ, който да не признава, че много важни събития се извършихж прѣзъ миналата зима въ Армения. Трагическитѣ сцени, на които бѣхме свидѣтели, расклатихж и справедливо възмутихж цѣлия свѣтъ и при всичко че е трудно, по причина голѣмия размѣръ на нещастията и мжчнотитѣ въ съобщенията, да се установи въ точность истината, важностьта обаче на събитията е очевидна и цѣлия свѣтъ е еднодушно на мнѣние, че подобни злощастия иматъ нужда отъ бързо лѣкувани. Не трѣбва обаче, Господа Прѣдставители, да се изпуща изъ прѣдъ видъ, че Арменското население въ Турскитѣ области съставлява меншенство, 16% отъ общото число на жителитѣ. Въ цѣлата Турска Империя числото на Арменцитѣ не надминава три милиона, а особенно въ Азиатскитѣ вилaети тѣхното распрѣдѣление е твърдѣ не равно. Арменското движение не би взело, по всѣка вѣроятность, такива размѣри, ако сношаванието на Арменцитѣ съ Европа не бѣ възбудило въ сърдцето на нѣкои отъ тѣхъ надѣждата и желанието къмъ независимостьта и ако, и това е най-главного, начина, по който се упражнява турската власть, не бѣ неедноократно даванъ поводъ на твърдѣ законни и умѣстни оплаквания. Прѣзъ 1885 г. за първъ пжть станж дума за арменско движение. Распръснатитѣ въ Франция, Австрия, Англия и Америка Арменци съставиха дружества, комитети образувахж и вѣстници издавахж, чрѣзъ които усърдно распространявахж пропагандата за арменската независимость. Митинги се направихж въ Saint-Denis, на гробътъ на Лусиниянъ. Въ Франция движението не бѣше толкова силно, но въ Англия взе значителни пропорции, прѣдъ видъ, че разни Английски корпорации вземахж живо участие за прѣуспѣванието му. Това движение постепенно намѣри отзивъ отъ частнитѣ катедри на корпорациитѣ въ клубоветѣ, отъ тамъ по улицитѣ и отъ тукъ въ Камарата на Общинитѣ, по начинъ, щото Английското Правителство бѣ, не слѣдъ дълго врѣме, принудено да се сезира съ него.

Арменцитѣ се опитвахж да прѣдизвикатъ намѣсванието на Европа, като непрѣстанно намѣкваxж и осжждахж насилията на Турската администрация, да възбудятъ духътъ за такова едно намѣсване или, подобрѣ, духътъ за единъ крѣстоносенъ походъ, чрѣзъ който толкова пжти се принуди Европа да си налага съ сила волята по Источнитѣ работи. Отъ 1893 г. започнахж нови събития и прѣди още да имъ се узнае и опредѣли виновника, настжнихж извѣстнитѣ стълкновения на Арменцитѣ съ Турскитѣ власти. Натиска, който се упражни по този поводъ отъ Турскитѣ власти, бѣ непоносимъ. Духоветѣ и отъ двѣтѣ страни се распалихж. Събитията отъ день на день ставахж по-остри, а прѣзъ мѣсецитѣ Септемврий и Октомврий смутоветѣ се распространихж въ цѣлата почти страна.“ (Викове въ крайната лѣвица). *Зоресъ. „Защищавайте джелатитѣ срѣщу жертвитѣ“.* (Протестации въ центра и лѣвицата. Шумъ).

Аното. Щомъ въ Цариградъ станжхж извѣстни смутоветѣ, посланницитѣ се сезирахж съ въпроси: отдавна Английската дипломация бѣ обърнала серпозно вниманието си върху оная съсѣдна на Кавказа, Черно Море и Босфорскитѣ брѣгове страна, на която мѣстоположението, при изворитѣ на Тигъръ и Ефратъ, би могло, вижда се, да има рѣшително значение за бждащето на Азия... Обаче Английското правителство отъ начало още съзрѣ на каква опасность би се изложило, въ случай че би сж рѣшило да дѣйствува изолирано и вслѣдствие на това можа да се достигнж едно врѣменно съглашение между посланницитѣ на Англия, Русия и Франция, а Високата Порта прие да изработи едни приложими въ арменскитѣ вилаети реформи. Това съглашение станж прѣзъ Октомврий 1895 година; за зла честь обаче, било поради отсжтствие на добра воля, било защото събитията скоро настжнихж, този проектъ за реформи не се осжществи. Отъ Ноемврий 1895 год. ужасни смутове и кланета се извършихж всѣкждѣ, а особенно прѣзъ зимата на 1895—1896 год.

Слѣдва.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Английския в. „Standar“ (Знаме) се научава отъ Цариградъ, относително послѣдното движение на младотурцитѣ, слѣдующето:

„Арестуванията на турцитѣ въ столицата се продължава непрѣкжснжто. Арестуванитѣ лица се довеждатъ нощно врѣме и тайно отъ кжщитѣ имъ въ Илджзъ Кьошкъ, гдѣто се подлагатъ на прѣдварителни изслѣдвания и се испращатъ послѣ въ централния затворъ въ Стамбулъ. Министра на полицията и коменданта на столицата отъ нѣколко дена се намиратъ постоянно въ Илджзъ. Мѣжду арестуванитѣ има и шестима софти. До сега не можа да се открие, да ли има заговоръ или не, а послѣднитѣ арестувания сж послѣдствие отъ явно исказвани мнѣния противъ настоящий държавенъ строй, срѣщу който има силно негодувание, което отъ день на день взема по-голѣми размѣри. Голѣмо число отъ арестуванитѣ младотурци се испратихж тѣзи дни, и то безъ никакво прѣдварително слѣдствие, въ разни градове на Мала-Азия. Всичкитѣ тия заточенници сж хора образувани и интелигентни. Единъ отъ тѣхъ биде арестуванъ въ лѣглото си, нощно врѣме и закаранъ въ Илджзъ, гдѣто, слѣдъ като го задържахж четири дена, безъ никакво изслѣдвание, го хвърлихж най послѣ въ единъ отъ параходитѣ на компанията „Махсусе“ и го испратихж на заточение, безъ да му се позволило да вземе съ себе си каквото и да било. Движението на Младотурцитѣ взема прѣзъ послѣдното врѣме, голѣми размѣри. Въ послѣдного седмично засѣдание на посланницитѣ на Великитѣ Сили се получи едно окржжно, издадено отъ „Отоманския Либераленъ Комитетъ“, съ което се обявява, че цѣльта и программата на Комитета е уборването съ всѣкакви срѣдства и свалението на настоящий тиранически режимъ, който постави страната въ положение на окончателно робство и ж обтрѣж на единъ видъ феодалски имотъ. Публичнитѣ учрѣждения се обърнахж на развалини, правосждието се продава, провинцитѣ се ограбватъ отъ пашитѣ, а законитѣ се тжпчатъ и се опозоряватъ. Смутове и революции вжтрѣшно, ругания и унижения вънкашно, тъ сж биле, при този режимъ, участьта на Турция. Комитета категорически отрича, въ това възвание, да е ималъ споразумѣние за общо дѣйствие съ Арменцитѣ, обаче осжжда свирѣпствата, на които се подложи този злощастенъ народъ; при това заявява, че е противенъ на всѣко давание свобода само на Арменцитѣ, тъй като не сжществува арменски въпросъ, а отомански и съ урѣждението на този послѣдний ще се уравни и първий и ще прѣстанжтъ смутоветѣ. Най-послѣ „Отоманския Либераленъ Комитетъ“ иска възстановлението на конституцията отъ 1876 год. съ нѣкои измѣнения, гарантирующи за всички, безъ разлика, личната и политическа свобода и свършва съ слѣдующитѣ думи: „Съединението е сила. Да живѣе конституцията! Долу тиранията!“

— Телеграфиратъ отъ Цариградъ на английски в. „Дневни Новини“: „Всѣки день и часъ се държатъ министерски съвѣти по поводъ послѣдното движение на младотурцитѣ, което произвежда голѣмо безпокойствие. Разни размѣствания и промѣнения на подозрѣние въ съучастичество въ младотурскитѣ дѣйствия станахж въ полицията, жандармерията и войската на столицата. Така, началника на Цариградския гарнизонъ Кязимъ-Паша се прѣмѣсти въ Солунъ, Хюсни Ефенди, началникъ на полицията въ Стамбулъ, се прѣмѣсти въ вилаета на Кони, а Саихъ Паша, началникъ на жандармерията, се прѣмѣсти въ Верекетъ, Халепски вилаетъ. Тѣзи размѣствания сж равносилни съ заточение на тия висши чиновници“.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВЖТРѢШНИ.

— За титуляренъ Министръ на войната е назначенъ полковникъ Ивановъ, досегашния Началникъ на Генералний Щабъ.

— *Просто не разбериошъ.* Генералъ Николаевъ и Полковникъ Савовъ сж членове на Централното Либерално бюро, а органатъ на това бюро, в. „Н. Права“, инсинуира срѣщо тѣхъ, като съобщава, че тѣ биле кандидати за воененъ Министръ. Чудна работа.

— Отъ Добричъ ни съобщаватъ, че ново избрания депутатъ Хасанъ Еф. Алиевъ билъ осжжданъ на нѣколко годишенъ затворъ въ окови за обезчестяване едно малолѣтно момиче, негова ученичка, въ битностьта му учитель въ с. Шакинлеръ (Добричска Околия).

Тамамъ! Какъвто избора, такъвъ и избрания! Остава сега г. Стоиловъ да употреби всичкото си краснорѣчие, за да докаже че споредъ „Белгийскитѣ“ закони, могжтъ да бждатъ депутати и катилитѣ, стига да сж интимни приятели на околийскитѣ началници.

— Назначения отъ Варн. Окр. Постоянна Коммиссия Народенъ Прѣдставитель за Ново-Селската околия Н. Вълкановъ замина да прѣдставлява избранницитѣ (?) си въ Събранието. Когато единъ приятель го попиталъ, да ли не го е срамъ да отива като прѣдставитель отъ една околия, която си избрала съвсѣмъ другиго, отговорилъ: той билъ назначенъ отъ едно изборно учреждение за депутатъ, което, по неговитѣ понятия, е било по близо до народа, когато пъкъ всички други сж назначени отъ полицията. Ако тия послѣднитѣ безъ срамъ приемалъ такъвъ мандатъ, той съ гордость ще влѣзе въ Народното Събрание. Аферимъ!

— Съобщаватъ ни нѣкои работи за Русси Митевъ, Горския старш. стражаръ въ Провад. околия, които много злѣ се отзоваватъ за горското ни управление. Той е позволявалъ на роднинитѣ си въ с. Тестеджий да сѣкжтъ и носжтъ дърва безъ да иматъ позволително и безъ да си платили таксить, когато пъкъ на други, които му сж несимпатични, правялъ припятствия. Обръщаме вниманието на началството му, което, ако има присърдце да наказва такивато чиновници, да се обърне къмъ насъ, за да му дадемъ нужнитѣ свѣдения.

— Научаваме се, че Окржжний Управитель В. Поповъ се оплакалъ прѣдъ нѣкой свои приятели, че билъ излъганъ въ лицето на Добричкитѣ полицейски избраници, особенно въ Д. Досева, който, щомъ дошелъ въ Варна, подиръ изборитѣ, заявилъ публично, че си е Стамболистъ и че не той е кривъ ако властьта, нѣмайки въ Добричъ свои партизани, е била принудена да поддържа неговата кандидатура съ двама еветчии, противъ чисто опозиционната листа на Радославиститѣ.

МѢСТНИ.

Нѣкой си Хаджи Гюлбесеръ, отъ гр. Варна, рибаръ, съдружникъ на извѣстния гешевтаръ Ст. Втичевъ, е станалъ началникъ на емигрантитѣ арменци тукъ. Тоя господинъ много услужи на народняцитѣ по изборитѣ, защото водѣше да гласуватъ и незаписани избиратели—арменци. Въ замѣна на тая му услуга, сега той съ полицията си располага, както ще. По негова заповѣдь е арестуванъ и задържанъ около 5 дни Татиосъ Ховсепиянъ, защото се билъ заканилъ да нанесе побой на неприкосновения Х. Гюлбесеръ. Не стига това, *ами на 3 й того тоя нещастникъ емигрантъ се интерпиралъ отъ Варненската полиция за Видинъ.* Е, ама това е повече отъ скандалъ! Прѣдъ лицето на Прокуроръ, Сждии и др. лица, поставени отъ законитѣ да защищаватъ правата на гражданитѣ и да контролирватъ беззаконнитѣ дѣла на полицията, послѣдната върши флагрантно нарушение на Основния ни Законъ. Аслж, отъ сега нататъкъ не може се очаква друго нищо. Обръщаме вниманието на Прокурора.

— Нестигатъ другитѣ неудобства, които сж забѣлѣзватъ въ театралната зала „Съединение“, ами трѣбваше още да се направи икономия и въ прѣхвърлението на керемидитѣ, по която причина, кога завали дъждъ, непрѣстанно тече вода вътрѣ. Желателно е общинското ни управление да направи нуждното, за да се поправи тоя малъкъ недостатъкъ въ едничката ни театрална зала.

— Въ недѣля ще има събрание Македонското дружество за избирание комитетъ.

— Прѣди нѣколко дена на нашата хубава Варна се падж честьта, да види изъ улицитѣ си една знаменитость, една консерваторска звѣзда, първо качество. Думата ни е за единъ прочутъ хжшъ, извѣстенъ на мнозина варненци, особенно отъ брошурата: „Д-ръ Ст. Христовъ за историята на хиляда русски рубли“.

Героя на тази пикантна „история“, докторъ Христовъ тъзи дни благоволилъ да посѣти града ни съ тройна цѣль: да издири г-на Правдолюбова, автора на поменатата брошура, види се, за реванжъ; да си ликвидира смѣткитѣ съ г.

Русси Матѣева и слѣдъ това, да се сгодява на старитѣ си години за една консерваторска и добрѣ консервирана вдовица . . .

Както читателитѣ на цитираната брошура знаѭтъ, този д-ръ Христовъ прѣди 11—12 години е злоупотребилъ, или по̀ право казано, си присвоилъ 1000 книжни рубли, които му бѣха врѫчени отъ г. Русса Матѣева за прѣдаване на Бр. Ковачови въ гр. Руссе. Хилядата рубли, цѣли 12 години „консервирани“ отъ този оригиналенъ „консерваторъ“, се увеличи съ врѣмето на 6—7000 лева, която сумма Соф. Аппел. Сѫдъ, като не разбиралъ, види се, отъ „консервативизма“ на д-ръ Христовъ, го е осѫдилъ да ѭ плати на г. Матѣева. Нъ не само сѫдътъ се отнесе така непочтително къмъ „консерваторската“ му особа; Върхов. Медиц. Съвѣтъ въ София, на който г. Христовъ не сматря на негови заслуги, нъ случайно бѣ станѫлъ членъ, като узналъ отъ брошурата на г. Правдолюбова за „историитѣ“ на г. Христова, и той го изключилъ отъ състава си.

Тъй като д-ръ Христовъ, съ присвояване на хилядата рубли, е нарушилъ още чл. 236 отъ „оттом. наказ. кодексъ“, за което го очаква наказание съ затворъ отъ два мѣсеца до двѣ години, освѣнъ това да плати потрѣбното обезщетение и глоба равна на $^1/_4$ отъ него, то той прибързалъ да се яви прѣдъ г. Русси Матѣева съ заплашване и наивно прѣдложение, г. Матѣевъ да му издаде устовѣрение, че нещастнитѣ хиляда рубли не той, Христовъ, е злоупотрѣбилъ, а нѣкоякси Христова интересна бълдѫза . . . Съ подобенъ искуственъ документъ, той мислилъ да си поправи репутацията въ София, нъ и въ това отношение, както се научаваме, прѣтърпѣлъ тукъ пълно фиаско . . .

Казахме по̀-горѣ, че д-ръ Христовъ бѣ станалъ *случайно* и членъ въ Върх. Мед. Съвѣтъ; искаше да се обяснимъ.

Слѣдъ падението на малкия български бисмаркъ, и стамболовския мед. съвѣтъ бѣ уничоженъ; състави се консерваторский съвѣтъ, въ който—съ исключение на д-ръ Брадель и Молловъ, съотвѣтствующи на незначението си — се назначиха единъ видъ дноскури Касторъ и Полюксъ, Пинтили Минтили съ „мъртви глава“ и др. консерваторски креатури и политикани, които съ прогрессъ и наука нѣматъ нищо общо за украшение, види се, въ състава му се назначи и д-ръ Христовъ отъ военното вѣдомство, и се назначи съ министерския докладъ на министра Стоилова. Ние тукъ, разбира се, не претендираме, че г. Стоиловъ харесвалъ д-ръ Христовъ, нъ изсказваме своето си очудване и негодувание по поводъ назначение на една личность, „историята“ на която бѣше на *министра* Стоилова твърдѣ добрѣ извѣстна. Работата стои така: Стоиловъ, като адвокатъ, е защищавалъ д-ръ Христовъ по дѣлото за въпроснитѣ 9000 рубли прѣдъ Соф. Окр. Сѫдъ, Аппел. Сѫдъ и т. н., слѣдователно се билъ добрѣ запознатъ съ нравственната стойность на защищаемия; а като министръ, сѫщия д-ръ Стоиловъ го е назначилъ членъ въ Върхов. Мед. Съвѣтъ! . . . Този фактъ, макаръ че изглежда невѣроятенъ, нъ е абсолютно реаленъ и, безъ съмнѣние, хвърля много лоша свѣтлина върху отеческитѣ възгледи на този български министръ. Подобни явления ни се види, сѫ възможни само въ нашия консервативно-деморализиранъ Белгистанъ! . . .

— Нашитѣ бѣлежки за вѣрлувание въ гр. Варна на тифусъ и др. заразителни болѣсти оказаха, види се, своето си дѣйствие. Градското ни кметство, както се научаваме, е испратило въ София нѣколко проби отъ нашата чешмена вода за бактериологическо изслѣдвание. Твърдѣ е възможно, че бактериологията ще даде положителни резултати, нъ съ това нѣма да се прѣмахне заразата изъ населението. Главното, въ туй отношение, е — да се снабди градътъ съ чисти води и да се направѭтъ нови водопроводи отъ металлически тръби; да се въведе рационална канализация съ хигиенично устроени ретиради (гьозове) и др. п. — За сега, както се научаваме, тифусътъ, дезинтерията, населението доста силно: имало е много семейства, въ които по 2—3 членове бовѣдували отъ тифусъ.

СТОИЛОВЩИНА!

Телеграммитѣ по изборитѣ (защо не „свободнитѣ избори“? р.) въ в. „Миръ“ сѫ повечето отъ околийски началници, неутвърдени кметове, кандидати за разни служби (хлѣбоисти) и отъ тия несъзнателни данъкоплатци, които се впрѣгатъ доброволно въ всѣкой режимъ, само за да бѫдѫтъ забравени отъ властьта, или пъкъ чрѣзъ неѭ да поправѭтъ разбърканѝтѣ си работи и да ударѭтъ нѣкой гешефтъ. Като исключимъ тия на «Прѣданния ви Икономовъ»(?) и на П. Станчевъ (хлѣбътъ?, р.), всички други сѫ подписани отъ лица непознати, които и въ Стамбулово врѣме си удряхѫ подписитѣ на разни махзари и ще ги удрѭтъ сигурно утрѣ, когато се провали стоиловщината. Интересно е обаче да се констатира характерната чърта на тия телеграмми — *чорбаджийского* раболѣпие, въ което ще се въспитаватъ свободнитѣ граждани на Конституционна България. Ето единъ образецъ:

Въ Турско.

Благодарение на свѣтло-зарната свобода, която нашия чадолюбивъ баща, Н. Султ. Величество Хамидъ II ханъ,—царь на царстѣ—дава *безразлично* на своитѣ вѣрни и прѣданни подданници, — ний, Българитѣ, се упѫтихме съ гигантски крачки къмъ прогресса и т. н. т.

В. „Новини“.

Въ Конституционна България.

Заявяваме тържественно . . . . и ползуваме се отъ случая да искажемъ прѣдъ В. Ц Височество, любимия ни господарь, нашитѣ вѣрноподданически чувства и дълбоката ни прѣданность за дадената ни небивала свобода отъ страна на почитаемото доблестно правителство во главѣ достойнѣйшия Министръ Стоиловъ и т. н. т.

В. „Миръ“.

Разбираме да се пишѫтъ такива благородни неувни въ турско, защото тамъ отива всичко врѣменно и споредъ поговорката: «кажи му аго, да му е драго»; нъ да се присаждатъ въ свободната и конституционна България такива глупости е свойственно само на едни мракобѣсни консерватори — жалъкъ изродъ отъ развратни турски чорбаджии. Това се казва прѣфинена стоиловщина!

ДОПИСКИ.

Добричь. Възмутителни работи ни съобщаватъ отъ Добричь. Ненаситни отъ насилията, побоитѣ отъ шайки и арестуванията отъ полицията, извършени до 17 Ноемврий н. г. и него день, съ цѣль да сѫ задуши народнятъ гласъ и сѫ истъкнѫтъ изъ урнитѣ лични мекерета на правителството, тамошний околийский началникъ Гуневъ и пристава Стояновъ продължаватъ да своеволничатъ надъ мирнитѣ граждани. Градътъ е въ обсадно положение, а опозиционеритѣ сѫ турени вънъ отъ закона. Щомъ се мрѫкне, една побойническа шайка тръгва изъ града и когото иска напада. Полицията бездѣйствува при нейнитѣ буйства, а арестува, съставлява актове и дознания за фактивни прѣстѫпления, противъ бититѣ.

До сега сѫ бити, отъ изборний день насамъ, 7-8 души граждани, а полицията не само че не е взела никакви мѣрки противъ шайкаджиитѣ, напротивъ ги е назначавала за стражари подиръ всѣки подвигъ на шайката. Вече сѫ назначавани за стражари нѣкой отъ отличившитѣ сѫ измѣжду членоветѣ ѝ. Освѣнъ това на мнозина полицейски бабаити биле обѣщани служби въ кметството, *което Началника щѣлъ да растури*, нъ защото обѣщанието е закѫсняло да се испълни, бабаитѣ нѣмали търпение да чакатъ. Да не си позволявали да нападатъ градскитѣ служащи и да изискватъ отъ тѣхъ: *или доброволно да здалѫтъ мѣстата си, или тѣ (шайкаджийтѣ) щѣли да ги исхвърлятъ изъ прозорцитѣ и се курдисатъ на мѣстата имъ.*

Чисто белгийщина! Пита се Стоиловъ и многоинтелегентния Варненский Окр. Управитель, Конституционна България ли управляватъ тѣ, или сѫ се упоили отъ сполуката въ изборитѣ, та не се распореждатъ да прѣстанѫтъ вече тия буйства.

Каква държава сме ний и кѫдѣ може да ни заведе едно управление, което възстава противъ сѫществующитѣ въ страната учреждения и за да го компромитира, служи си съ помощьта на шайки!?

Въ единъ отъ идущитѣ броеве ний ще напечатаме имената на лицата, които съставляватъ тая побойническо шайка, както и тѣзи на устроителитѣ и рѫководителитѣ ѝ. За да неостанѫтъ забравени, ще изучиме подробно подвигитѣ имъ и ще се повърнеме върху въпроса: *Кѫдѣ може да ни завѣде едно шайкаджийско управление.*

Изборитѣ въ Шумненский окрѫгъ.

„Изборитѣ станѫхѫ тъй, както въ цѣла България. Агитатори бѣхѫ: Управитель, началници, пристави, стражари, общ. писари, служащи по тютюнитѣ

ПОДЛИСТНИКЪ.

Катехизисътъ на единъ краль.

Прѣди 36 години борбата на италианцитѣ за свободата, независимостьта и единството имъ бѣ въ пълния си разгаръ. На неаполитанския прѣстолъ тогава седѣше Францъ II, австрийски культуртрегеръ. Този чужденецъ никога нѣмаше една точно опрѣдѣлена вънкашна и вѫтрѣшна политика и за нищо не се грижеше, освѣнъ за затвърдяванието на австрийского влияние въ Италия, което влияние бѣ чиста отрова за възвишенитѣ идеали на тогавашнитѣ италиянски патриоти. Сегисъ-тогисъ той се усмихваше, отъ висотата на подровения отъ самаго него прѣстолъ, ту на тази, ту на онази отъ партиитѣ, ала най-много мразеше и чрѣзъ пъклени срѣдства прѣслѣдваше либералитѣ, като се осланяше единственно и всецѣло на царедворската (по сегашному, блюдолизническа, консерваторска) партия противъ която е почти цѣлия народъ. Участьта на този нещастенъ краль се рѣши въ кѫсо врѣме: той бѣ исхвърленъ като непотрѣбна дрипа отъ неаполитанската земя, която се сдоби съ свобода, като влѣзе въ толкозъ желаното единство; ала всичко това, нека се помни, костувà много невинна кръвь, защото на страната бѣ и Н. Светейшество римъ папа.

Францъ II вѣрваше и исповѣдваше само своя катехизисъ, който е любопитенъ и поучителенъ за всѣкого и за всѣко врѣме, та затова и ний всецѣло го въспроизвеждаме, както го срѣщаме въ „Български Книжици“, 1860 г., политически дневникъ, стр. 102. Ето го:

„Отъ работитѣ на този свѣтъ, нещастнийтъ (краль) знай само катехизисътъ, и ето какво е той научилъ: народитѣ сѫ голѣми дѣца, на които царетѣ, бащитѣ имъ, сѫ длъжни три нѣща: евтино брашно за да ги хранѭтъ; калугери за да ги исповѣдватъ, гнозбаджии за да ги залъгватъ, и палачи (джелати) за да изваждатъ отъ врѣме на врѣме онѣзи изъ помежду тѣхъ, които не сѫ мѫдри. Народитѣ, които искатъ други работи, сѫ бунтовни дѣца, които трѣбва да се удрѭтъ съ камшикъ: единъ пѫть като се побиѭтъ, тѣ мирясватъ. Царьтѣ сѫ избранници на Бога, който ги посвящава съ особенни познания; тѣ иматъ нѣщо отъ неговото величие, отъ него само зависѭтъ, на никого не сѫ длъжни да даватъ отчетъ, но папата, който е тѣхенъ баща и църквата, която е тѣхна майка, трѣбва да почитатъ. Туй що наричѫтъ хората отечество е служба на царьтъ. Първата добродетель на единъ подданний е послушание; то е толкосъ голѣмо, щото може да го освободи отъ всичкитѣ други добродетели. Най голѣмото прѣстѫпление на единъ подданний е либерализътъ (свободолюбие), който застѫпа мѣстото на всичкитѣ други прѣстѫпления, защото туй е оскърбление, направено на Бога, въ лицето на царьтъ, неговътъ обикновенний намѣстникъ. Италия, единство, независимость, свобода сѫ сатанинско изнамѣрвание и правѭтъ душѫта по черна отъ пѫкалътъ. Духовникътъ на негово Величество му каза тѣзи нѣща всѣки день, и Н. С. Папата ги провъзглася и той отъ врѣме на врѣме въ плачевната си риторика, която всѣки знай.

„Италия е отъ десетъ години насамъ земя загубена, врѣхъ която се растила димъ отъ бездната; Кавуръ, Викторъ Емануилъ и Гарибалди сѫ три демони; за доказателство на диаволского имъ служение не ще друго освѣнъ мѫчнотия, която тѣ сѫ правили, правѭтъ и искатъ да правѭтъ на духовния си баща, папата. Тѣ му злобно зехѫ Романия, безъ която той не може да живѣе, и неблагодарни отъ това, тѣ искатъ да му зематъ и другитѣ ми владения, безъ да скриватъ това свое намѣрение. Тѣ си иматъ като една игра да огорчаватъ, дору да испѫждатъ изъ владенията имъ нѣкои си законни господари, между които Негово Апостолическо Величество, Франца Иосифа, който е Костантинъ Теодосий на нашитѣ развалени векове, и за туй го тѣ мразѭтъ и нападатъ врѣхъ него. Кратко, не може да се закара злобата по надалелъ, отъ колкото сѫ ѭ довели тѣзи адски духове.

Ето що знаѣше прѣди нѣколко недѣли Францъ II».

Заб. Читателю! Да не мислишъ, че това е басня или наша измислица: намѣри „Бълг. Книжици“ и се увѣри.

Историята се повтаря. **Чинчи.**

и всичката оная правителственна сгань, която и при Стамбулово врѣме агитираше за *„правителственнитѣ“*. Къмъ тъзи агитация, като притурите и 3000 лева, които сѫ биле отпуснѫти отъ мѣстото за агитационенъ фондъ, плюсъ и войската, колкото ее поиска отъ окрѫжния управитель — картината е цѣла прѣдъ васъ. Но нека ви опишѫ, по отдѣлно за всѣка околия, въ нашия окрѫгъ, какъ станѫхѫ изборитѣ и по кой начинъ отъ Шумненския окрѫгъ, въ който нѣма кьоравъ консерваторъ, се избрахѫ *6 души консерватори*, отъ които *4-ма турци, а 3 ма оппозиционери.*

Въ Шумненска околия. Агитациитѣ на окрѫжния управитель, окол. началникъ, пристава по прѣслѣдване на разбойничеството (когото назначихѫ срѣщу изборитѣ, когато цѣло лѣто нѣмаше такъвъ въ нашия окрѫгъ), полиц. стражари и Неджибъ-бей, *съ корана въ рѫка,* дадохѫ своя резултатъ. Повече отъ 1000 души турци смъкнѫха отъ „Дели-Ормана“ за изборитѣ; наехѫ имъ каруци, особни ханове, плащани отъ отпуснѫтитѣ 3000 лева. Тѣзи полицейски *избиратели* пристигахѫ въ градътъ по 10—15 каруци изведнѫжъ, придружавани съ по 2 ма конни стражари; край градътъ тоже имаше поставени пол. стражари ведно съ по нѣколко души турци, които указвахѫ на пристигающитѣ въ кой ханъ да слѣзатъ. Още отъ сѫббота вечерь тръгнѫхѫ военни патрули изъ градътъ (назначението на войската е да ходи патраулъ изъ града *срѣщу и въ деня* на изборитѣ, да не би вѫтрѣшнитѣ врагове — оппозиционеритѣ — да побѣдѭтъ правителството. Чисто по Белгийски! р.). Войницитѣ бѣхѫ отъ *пионеритѣ* — нека се знае, че и пионеритѣ се употрѣбихѫ по изборитѣ отъ Стоилова, остава само *флотилията,* но добъръ е Господъ и за нѭх. — Въ деньтъ на избора, прѣзъ всичкото врѣме, двѣ роти войска, отъ пионеритѣ, въ пълна боева готовность, бѣше 50 крачки до изборното мѣсто. Кѫдѣ 3 часа, слѣдъ обѣдъ, при едно скарвание, прѣдизвикано отъ страна на правителственни агитатори, тутакси, *и безъ да е повикана отъ прѣдсѣдателя на бюрото,* дойде войската, прѣдвождана отъ единъ старший и нѣколко млад. пол. стражари, на самото избирателно мѣсто. Благодарение силнитѣ протести отъ страна на оппозицията, войската се оттегли отъ изборното мѣсто. Слѣдъ това, полицията, на чело „набѣдения“ началникъ, именуемъ *Куруту,* поиска да се отличи — да даде още едно доказателство че е... станѫлъ кон.... серваторъ (пустий хлѣбъ! Колко е горчивъ по нѣкогашъ!...). И отличи се. Когато всичко утихнѫ, нѣмаше вече никакъвъ скандалъ, слѣдъ часъ врѣме, двама души опозиционери тръгнахѫ да си отиватъ. Минавайки покрай началника, той заповѣдалъ да ги арестуватъ. Адвоката г. Ангеловъ, енергически се застѫпалъ за тия въ нищо невиновни хора. Отъ това Куруто се озвѣрило и дало заповѣдь да арестуватъ и г-на Ангелова, вслѣдствие на което, стражари и войници се спуснѫхѫ върху г. Ангелова, повалихѫ го на земята, нѣколко удара съ прѣкладитѣ на пушкитѣ си му нанесохѫ и безбройно число ританици! *Самъ Н-ка Куруту го срита нѣколко пѫти!* Всичко туй растревожи всичкитѣ опозиционери; всички тичахѫ къмъ мѣстото на скандала. Първи се затекохѫ да помогнатъ г-ну Ангелову г. г. Краевъ, Ант. Ченгелиевъ и Радушъ Симеоновъ. Щомъ ги вижда Н-ка, даде заповѣдь и тѣхъ да арестуватъ. Събра се множество народъ, който не позволява арестуването на когото и да било. Засвирихѫ свистоцитѣ, закомандовахѫ военнитѣ: »верига“, »верига“ — цѣла паника! Викове, ругания, гюрюлтий — страшна работа. Пишущия тие редове се намѣрихъ мѣжду двѣ вериги отъ войници! Началника заповѣдва, но прѣстанѫхѫ вече и да го слушатъ, като виждатъ маса народъ, какъ го ругае, изобличава, че е станалъ причина, за тъзи гюрюлтия. При тъзи перспектива Н-ка отстѫпа отъ намѣрението за арестъ и Окр. Управитель, който се бѣше *самоарестувалъ* въ градския съвѣтъ, варденъ отъ цѣлъ взводъ войници и двойно число стражари, даде заповѣдь — никой да не се арестува.

При таково *морално и брутално* влияние, при живото участие на всичката правителственна сгань, кандидатитѣ на правителството се избрахѫ съ *по 1208 гласа,* а оппозиционнитѣ кандидати получихѫ по *1105 гласа.* Турцитѣ бѣхѫ за „хюкюмата“, а българитѣ—за оппозицията. Така щото Хр. Тодоровъ бѣше и сега пакъ е **полицейский избранникъ.**

За да не остане неотбѣлѣзано и това, нека Ви го съобща. Н-ка Куруту, по агитацията си между турското население, при другото, е казвалъ: „Султана и Княза много обичатъ Кесимъ-Зааде. Княза му даде *нишанъ,* а Султана даде *нишанъ* хемъ на Кесима, хемъ *на жена му.* Желанието на Султана било да се избере Кесимъ за депутатъ. Гнѫсно! Мерзско! отвратително!!!...

Слѣдва.

Балчикскитѣ избори.

До Господина Прокурора при Варненский Окрѫженъ Сѫдъ.

ПРОШЕНИЕ

Отъ Божилъ Райновъ живущъ въ гр. Варна,

противъ

Балчик. пол. старши Матѣевъ, живущъ въ гр. Балчикъ и младшитѣ полицейски страж. № № 18, 19, 20, 21, 22 и 23, живущи въ сѫщий градъ.

Господинъ Прокуроре,

На 16-ий този мѣсецъ, като кандидатъ за народенъ прѣдставитель въ Балчикската околия, бѣхъ свикалъ публично събрание отъ граждани-избиратели отъ гр. Балчикъ и околията, прѣдъ които щѣхъ да изложѫ своята программа, която имахъ да поддържамъ въ камарата, ако бѫдѣхъ избранъ за народенъ прѣдставитель. Въ опрѣдѣлений часъ на площада, дѣто бѣ опрѣдѣлено да стане събранието, се стекохѫ около 250—300 души граждани и, тъкмо когато щѣхъ да почнѫ развиването на программата си, прѣдъ менъ се прѣдстави старшия полиц. стражаръ Матѣевъ и ми съобщи, че той забранява да се състои събранието и съ силата на полицейската си власть поиска да отстрани гражданитѣ отъ тамъ. На възражението ми, че публичнитѣ събрания не сѫ забранени отъ законътъ, и че властьта нѣма право да имъ прѣчи и да ги растурва, той упражни служебното си влияние, върху току що пристигнѫлитѣ полицейски стражари № № 18, 19, 20, 21, 22 и 23, като имъ позволи да дърпатъ и распъждатъ гражданитѣ отъ публичното събрание.

Понеже съ това, казанний старший и придружающитѣ го полиц. стражари като насилственно растурихѫ свиканото отъ менъ публично събрание, извършихѫ пристѫпленото прѣдвидено и наказуемо по чл. 180 алинея 2-ра отъ дѣйствуѭщий наказателенъ законъ, то молѭ Ви, Господине Прокуроре, да ги привлечете подъ углавна отговорность и ги прѣдадѣте въ сѫдъ, за да имъ се наложи прѣдвиденото въ казанний чл. наказание.

При това, понеже прѣдполагамъ, че тѣ (виновницитѣ) не сѫ дѣйствували безъ знанието, даже и безъ съгласието на своето по-високо началство, то азъ молѭ, като констатирате и този фактъ, служебно да донесете до Господина Прокурора на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, компетентнийтъ да прѣслѣдва указнитѣ чиновници за извършенитѣ отъ тѣхъ прѣстѫпни дѣяния.

Свидѣтели, които ще установѭтъ горнийтъ пристѫпенъ фактъ, сѫ слѣдуѭщитѣ: Адвокатъ Люцкановъ, Стойко А. Минковъ, Стефанъ Задгорски, Рачо Петровъ и много др., които щѫ покажѫ при слѣдствието. При констатирането на горния фактъ молѭ Вашето лично присѫтствие и наблюдение на слѣдствието.

гр. Варна, 27 Ноемврий 1896 г.

Съ почитъ: **Б. Райновъ.**

ПРОДАВА СЕ една кѫща двоетажна съ четри стаи и друга двоетажна съ 4 стаи и салонъ въ сѫщий дворъ отъ 300 квадр. метра. Намѣрва се въ V уч. № 352, улица „Рилска“.

За споразумение до Лазаръ Мариновъ въ сѫщий домъ.

3—66—1

Отъ Сѫдеб. Пристави при Варн. Окр. Сѫдъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 5883

Обявявамъ, че за удовлетворение иска на Перуса Сираганевъ отъ Мехмедъ Салиевъ по испълнителния листъ № 9150 издаденъ отъ Варненский Окр. Сѫдъ, слѣдъ мѣсецъ отъ послѣдното трикратно обнародване настоящето, ще произведѫ публична продань, съгласно чл. чл. 1009, 1021, 1025 отъ гражд. сѫдопроизводство, на слѣдуѭщитѣ отвѣтникови имоти, които се намиратъ въ землището на Индже кьо: Нива 15·2 дек. първа цѣна 121 лева; нива отъ 15·9 дек.—127 л.; нива 70·1 дек. — 420; нива 131 дек. — 112; нива 20·7 дек.—165; нива 6·8 дек.—40; нива 25·2 дек. — 151; нива 41·8 дек. — 334; нива 93·5 дек. — 561; нива 12 дек.—72; нива 10 дек.—40; нива 31 2 дек.—187; нива 81·7 дек.—326; нива 9 дек.—54; нива 40 7 дек.—325; нива 45·6 дек.—364; нива 96·2 дек.—769 нива 20 дек.—400; нива 41 дек.– 246; нива 66·8 дек. —400; нива 28 дек.—112; нива 38·3 дек.—153; нива; 19 дек.—76; кѫща въ Инджe-кьой, заедно съ дворъ 1 дек. и ясакъ 10 дек. — 210 лева.

Желающитѣ да купятъ нѣкой отъ тѣхъ или всичкитѣ, нека се явѭтъ въ канцеларията ми, гдѣто ще могѫтъ да изучѫтъ подробно описанието на имотитѣ.

Варна, 29 Ноемврий 1896 год.

II. Сѫд. Приставъ: **Кутевъ.**

3—65—1

№ 3806.

На основание испълнителний листъ № 1298 издаденъ отъ I Варненский Мировий Сѫдия на 15 Май 1896 год. въ полза на Кр Мирский и Кеантовъ отъ г. Варна противъ Мирча Мирчевъ отъ г. Варна, за 627 лева, обявявамъ, че на 30 Декемврий т. г. часътъ по 9 предъ обѣдъ предъ Мусаллата ще продавамъ слѣдуѭщитѣ длъжникови движими имоти: I) 38 метра брашовено сукно, оцѣнено метъра по 5 лева; II) 13,66 метра нѣмски казмиръ, оцѣненъ метъра по 4 л.; III) 8 метра сантрашлия казмиръ, оцѣненъ метъра по 4 лева; IV) 6 метра синъ казмиръ на пръчки, оцѣненъ метъра по $4^1/_2$ л.; V) 10,1 метра фасоне разноцвѣтно, оцѣненъ метъра по 7 л.; VI) 10,85 метра фасоне разноцвѣтно, оцѣненъ метъра по 5 л.; VII) 2,60 метра фасоне, оцѣненъ метъра по 5 л.; VIII) 3 метра ясносинъ казмиръ, оцѣненъ метъра по 4 л.; IX) 5,20 метра Фризе, разноцвѣтно, оцѣненъ метъра по 6 л.; X) 3,40 метра Фризе просто, оцѣненъ метъра по 3 л; XI) 26,70 метра широкъ двоенъ шаекъ, оцѣненъ метъра по 3 л.; XII) 46 метра тѣсенъ шаекъ, оцѣненъ метъра по 1,20 л.; XIII) 2,60 метра казмиръ оцѣненъ метъра по 6 л.; XIV) $1^1/_2$ метра тъмно-синьо фасоне, оцѣненъ метъра по 2 лева.

Наддаването ще почнеотъ оцѣнкитѣ. Заинтересованитѣ могѫтъ да се явятъ на означеното мѣсто въ деня на продажбата и да наддаватъ.

Гр. Варна, 27-й Ноемврий 1896 год.

Сѫдебенъ Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—68—1

№ 4304.

На основание Опрѣдѣлението на Варн. Окр. Сѫдъ отъ 24 Априлъ 1896 г. № 631 и съобразно съ чл. чл. 1136—1144 отъ Граждан. Сѫдопроизводство обявявамъ на интересующитѣ се, че слѣдъ послѣднето трикратно публикуване настоящето ми, ще почне публичната продань на долуозначения имотъ, която ще продължи 31 день, съ правонаддаване 5% въ десеть дневенъ срокъ; а именно: половината отъ кѫщата въ Варна V участъкъ № 717 състояща се отъ една само стая съ половината дворъ отъ около 125 кв. метра между съсѣди: Христо Димитровъ, Петръ Костадиновъ и отъ двѣтѣ страни пѫть. Съ първоначална цѣна оцѣнка 250 лева.

Помѣнѫтата половинъ кѫща се продава за смѣтка на малолѣтната Мария Димитрова отъ Варна.

Желающитѣ да купятъ, могѫтъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присѫствен день и часъ.

гр. Варна, 23 Ноемврий 1896 год.

II. Сѫдеб. Приставъ: **Н. Т. Новаковъ.**

3—62—2

№ 5836

За удовлетворение иска на Нико Петровъ отъ Петъръ Желѣзовъ, по испълнителния листъ № 307, издаденъ отъ Козлуджанский Мир. Сѫдия, обявявамъ, че слѣдъ трикратно обнародване настоящето, ще произведѫ публична продань, съгласно чл. чл, 1021 и 1025 отъ Гр. Сѫдопроизводство, на една отвѣтникова нива 18 декара и 5 ара, находяща се въ землището на Козлуджа мѣстность „Дерменъ-иолу“; съсѣди Тодоръ Пасковъ, пѫть и гробища. Първа цѣна 111 лева.

Желающитѣ да ѭ купѭтъ нека се явѭтъ въ канцеларията на приставството.

Варна, 27 Ноемвриз 1896 год.

П. Сѫд. Приставъ: **Кутевъ.**

3—63—2

№ 5885

Обявявамъ, че на основание опрѣдѣлението, № 1618 на Варненския Окрѫженъ Сѫдъ слѣдъ трикратно обнародване настоящето ще произведѫ публична продань, съгласно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гр. Сѫдопроизводство, на една кѫща въ Деде-кьой, състояща се отъ двѣ стаи, хамбаръ, оборъ, плѣвникъ и дворъ около два декара, останѫла отъ покойния Янчо Стоевъ. Първа цѣна 440 лева.

Желающитѣ да ѭ купѭтъ нѣка се явѭтъ въ канцеларията на приставството.

Варна, 29 Ноемврий 1896 год.

П. Сѫд. Приставъ: **Кутевъ.**

3—1

ПЕЧАТНИЦА „ВЗАИМНОСТЬ“ — ВАРНА.